

Combinatie engel/verteller mislukte tour-de-force

Ontroerende Jeanne d'Arc van Huis a/d Amstel

JEUGDTHEATER • RECENTE

JONI OUBIN-FRESCO

Voorstelling: Jeanne d'Arc door Huis aan de Amstel, voor kinderen van 8 jr. en ouder. Tekst: Peter de Graaf. Regie: Liebeth Coltof. Spel: Ruel Adams, Herman van Baar, Peter Jan van Heezingen, Debbie Karper, Adri Overboeke, Jui Vrijdag. Toewijding en kostuum: Trystor Kalkam. Muziek: Krimpe de Jong. Goden: Toeschouwer Haarlem, zo. 8 januari 1995.

't Is eerder een zwaar- dan een landmoedige aartsengel Michaël, die Debbie Karper neerzet in *Jeanne d'Arc* van Huis aan de Amstel. Gebogen onder de dubbele last van zwaarteugels op rug- en saxofoon aan borstzijde, heeft de hemelbode die in dit stuk tevens als verteller optreedt, verder ook maar her weinig opwekkens te melden of uit te richten.

Dat begint al meteen in de openingscène, wanneer Gods' boodschapper aan de hand van enkele voorbeelden 'het weten van de dingen' uit de doeken doet. Volgens Michaël dien je te worden waarvoor je geboren bent. Voor de als voorbeeld gebruikte saxofoon en cirkelblad lijkt me dat laterlaad niet zo'n probleem, maar voor iemand als Jeanne d'Arc — die rond 1500 van 'stemmen' opdracht kreeg om Frankrijk te bevrijden van z'n Engelse vijanden — bestaat er toch wel degelijk zoiets als een vijle heuze: luister je naar die stemmen, of houd je je doof?

Tekstdrijver Peter de Graaf heeft meer filosofische hoogstandjes in Michaël's mond gezegd, waarvan de pointe min of meer aan mij voorbij gaat. Maar genoeg nu over die engelachtige tour-de-force, want verder vak er in zijn *Jeanne d'Arc* gelukkig vooral heel veel te genieten.

Regisseuse Liebeth Coltof heeft de lotgevallen van de legendarische Française met beschiden middelen weten uit te bouwen tot een uitgebalanceerde jeugdvoorstelling. Humoeristisch, betrokken, ontroerend, wreed, nuchter, bloedserieus, invoelbaar — het zit er allemaal in. Levendig gespeeld, terwijl er toch voor elke scène ruims de tijd wordt genomen en emotionele momenten zelfs doeltreffend worden geaccentueerd door taal saxofoonspel van het gelijke (♫) ensemble. Uitspraak culmineert in de gevangenneming, berichtend en in fel rood uitgelichte beklijning van de (Engelse) brandstapel, waarop Jeanne tenslotte de dood vindt.

De verschillende karakters worden duidelijk roespeet. Koningin Charles van Frank-

Jeanne d'Arc is een uitgebalanceerde jeugdvoorstelling. Humoeristisch, betrokken, ontroerend, wreed, nuchter, bloedserieus, invoelbaar — het zit er allemaal in.

FOTO • SANNE PEYER

rijk, zoon van een vader die bij vlaggen denkt dat hij van glas is, worst door Peter Jan van Heezingen gespeeld als een lange drikkicker. Kosi Adem is de geperversteerde legeraanvoerder Gilles de Rais, de man die Jeanne uiteindelijk nog het meest is toegewijd; Herman van Baar

speelt zijn simpele, de luchtst opwekkende knechtje Guillaume. Adri Overboeke imponeert als een argwanende bisschop, die iedere keer weer de vaag opweept of Jeanne goddelijk, dan wel diivelse stemmen hoort. Jui Vrijdag vertolkt de rol

van Jeanne d'Arc met een prettig mengsel van diepe ernst en jeugdige voorwaardheid. Ze portretteert een even devoot als gedreven boerenmeisje, wier uitzonderlijke levensverhaal vijf eeuwen na dato een ragenoeg uitverkochte Tonnelshuis nog altijd weet te locien.